

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI

ja Lehväjärven hirviö

TAMMI

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI
ja Lehväjärven hirviö

TAMMI
HELSINKI

LUE MYÖS:

1. Etsiväkerho Hurrikaani ja kadonneet kortit
2. Etsiväkerho Hurrikaani ja kammokellari
3. Etsiväkerho Hurrikaani ja hohdon saalistajat
4. Etsiväkerho Hurrikaani ja Jyrinäjengi
5. Etsiväkerho Hurrikaani ja tähtikolmion vartijat
6. Etsiväkerho Hurrikaani ja kiiturivargaat
7. Etsiväkerho Hurrikaani ja mysteeri Lontoossa
8. Etsiväkerho Hurrikaani ja petosten pilvi
9. Etsiväkerho Hurrikaani ja Mustakynsi
10. Etsiväkerho Hurrikaani ja hämärän majatalo
11. Etsiväkerho Hurrikaani ja kettuliiga
12. Etsiväkerho Hurrikaani ja tyly tubettaja

Etsiväkerho Hurrikaanin käsikirja

Etsiväkerho Hurrikaanin uusi käsikirja

Etsiväkerho Hurrikaanin mysteerikirja

Kannen kuva: Jii Roikonen

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

© Jari Mäkipää ja Tammi, 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2031-4

Sisällysluettelo

Tuntematon uhka	7
Jymyutinen	14
Veli ja sisko	19
Operaatio Mörkö	28
Viekas vartija	33
Kuumat paikat	40
Toimittaja tentissä	49
Kylmävävä kuulutus	56
Kadonnut	62
Uteliaat urkkijat	67
Pimeyden saalistaja	74
Vallanvaihto	83
Soppa on keitetty	90
Synkkyyttä Salamassa	96
Rastit kartalla	101
Täyskäännös	106
Salaiset suunnistajat	112
Pahan pesässä	119
Pyydys	124
Palkkapäivä	132

Tuntematon uhka

Torahampaat painuivat Avin käteen, ja hän parkaisi.

– Se puri mua!

– Pelkkä näykkäisy, Viivi korjasi. – Olisit antanut sen kakunpalan etkä kiusannut.

– Eihän oikeasti sattunut? Atte Viima kysyi.

– Ei kai, Avi vastasi ja etsi kämmenestään jälkiä.

– Hyvä sitten, Viima sanoi. – Toimittaja Tilihikin on täällä, enkä halua Pihlakylän Sanomiin otsikkoa ”Rehtorin koira järsi oppilaalta sormen”.

– Tuukka ei satuttaisi ketään tahallaan, Julius sanoi ja rapsutti koiraa korvan takaa. Tuukka heilutti häntäänsä ja nuolaisi kermanokareen nenältään.

– Tämä hulina saa sen ylikierroksille, Viima arveli.

– Kenet tahansa, Raisa sanoi ja katseli ympärilleen. – Harvoin metsässä on puoli Pihlakylää yhtä aikaa.

Mäntyjen ympäröimällä aukiolla seisoskeli satoja kaupunkilaisia jutustellen ja hörppien kahvia pahvikupeista. Osa tutki leveää ilmoitustaulua. Siinä oli Lehväjärven alueen kartta, jonka ympärille oli koottu kuvia: mutkaisia vesiliukumäkiä, reippaita kuntoilijoita, levollisia hotellihuoneita ja värikkäitä ruoka-annoksia. Taulun yläreunassa luki ”Lehväjärven uusi lomakeskus”.

Raisan huomio kiinnittyi mieheen, joka hääräsi ilmoitustaulun lähetyvillä. Tämä hymyili tauotta ja nyökkäili tervehdyksiä kaikille ohikulkijoille. Mies kääntyi puoliksi selin, veti kännykän kevyen ulkoilutakkinsa povitaskusta, vilkaisi sen näyttöä ja valpastui. Mies sukki tarkasti kammattua, nuorekasta tukkaansa ja avasi takin, jonka alta paljastui kivannäköinen kauluspaita ja solmio.

Mies harppasi matalalle esiintymislavalle. Hän asettui mikrofonin taakse ja naputti sitä sormellaan.

– Toimiiko? hän toisteli, mutta lavan molemmin puolin seisovista kaiuttimista ei kuulunut mitään.

Avikin oli huomannut miehen ja huusi: – Onko se mikki päällä?

Mies kopeloi mikrofonia ja seurasi siitä lähtevää johtoa ensin vahvistimeen ja sitten kaiuttimeen asti.

Raisa tuuppasi Aviin vauhtia ja kehotti: – Mene auttamaan kun osaat.

Avi loikki korokkeelle. Hän varvisteli mikrofonin korkeudelle, löysi sen tyvestä pienen kytkimen ja napsautti sen päälle. Mikrofonisiin syttyi punainen valo ja kaiuttimet paukahtivat.

– Kiitti, mies sanoi.

– *No biggie*, Avi vastasi ja palasi kavereidensa luo.

– Olen uneksinut tästä hetkestä joka päivä viimeisten kahden vuoden ajan, mies aloitti ja sai yleisön huomion. – Silti tämä tuntuu sata kertaa upeammalta kuin olin kuvitellut.

Hän piti tauon toivoen kenties taputuksia, mutta niitä ei tullut.

– Nimeni on siis Vilperi Kiilu, mies esittäytyi,
– ja olen todella innoissani, kun saan vihdoin

esitellä teille suunnitelmani Lehväjärven uudesta lomakeskuksesta!

Nyt väki taputti maltillisesti, mikä sai Vilperi Kiilun huokaisemaan helpottuneena.

Hän jatkoi puhetta: – Rakentaminen alkaa huomenna. Avajaisia on tarkoitus viettää vuoden päästä. Silloin olette kaikki lämpimästi tervetulleita nauttimaan Lehväjärvestä aivan uusilla tavoilla!

Taputukset katkesivat kovaan karjahdukseen: – Valehtelija!

Kaikki kääntyivät katsomaan huutajaa. Muun yleisön takana seisoivat tuuheapartainen, retkeilyvaatteisiin pukeutunut mies posket kiukusta hehkuen.

– Mikä tyyppi tuo on? Avi kysäisi.

Raisa oli ehtinyt tunnistaa miehen ja vastasi: – Se on mun isän tuttuja, Myrskynen.

Vilperi Kiilu yritti ohittaa punaposkisen huutelijan kommentin, osoitti ilmoitustaulua ja selosti: – Uusi lomakeskus tarjoaa mahdollisuuksia niin lepoon, liikuntaan kuin vauhdikkaaseen huvitteluun –

– Millä hinnalla? Myrskynen ärjäisi.

Vilperi ei enää voinut sivuuttaa miestä ja vas-

tasi: – Pyrimme pitämään hintatason kohtuullisena kaikille.

– Mutta minkä hinnan maksavat Lehväjärvi, sen kasvillisuus ja eläimet?

– Aivan, Vilperi oivalsi. – Olemme suunnitelleet kaiken ympäristö edellä. Huomaatte sen esimerkiksi siitä, että pitelemänne paperikupit ovat täysin biohajoavia!

Sieltä täältä kuului yksittäisiä taputuksia.

Myrskynen puhui painokkaasti: – Luontoa ei saa tuhota rahan takia. Me Lehväjärven puolustajat olemme valmiita taistelemaan viimeiseen asti!

Vilperi Kiilu nieleskeli vaikean näköisenä.

Avi kääntyi kavereidensa puoleen ja tokaisi: – Aina joku pilaa show'n.

– Mutta kerrankin hyvästä syystä, Julius sanoi.

– Ympäristöä täytyy suojella, Viivi nyökytteli.

– Olisi silti voinut antaa puhua loppuun, Raisa totesi.

Yleisö odotti Vilperin vastausta. Hän aloitti: – Lehväjärven hyvinvointi on meille äärimmäisen tärkeää. Se on lomakeskuksen sydän.

– Ja silti jyräätte puoli metsää matalaksi! Myrskynen huusi nyrkkiä heristäen.

Silloin hänen eteensä astui vaaleatukkainen, siististi pukeutunut nainen ja laski kätensä hänen olkapäälleen.

– Annetaanko herra Kiilun vastata keskeyttämättä? nainen ehdotti napakasti.

– Kuka sinä olet? Myrskynen ärähti ja pudotti naisen käden harteiltaan. – Vaimo vai sijoittaja?

– En kumpikaan, nainen vastasi, – mutta haluan kuulla, miten luontoarvot on huomioitu.

Myrskynen ja nainen tuijottivat toisiaan taipumatta.

Yleisö tarkkaili tilannetta jännittyneenä.

Hiljaisuuden rikkoi karmiva kirkaisu.

Puiden välistä syöksyi esiin nuori nainen lenkivarusteissa. Hän juoksi kohti väkijoukkoa kiljuen ja peräänsä pälyillen.

– Auttakaa! hän toisteli hädissään.

Lenkkeilijän jalka töksähti maasta puskevaan puunjuureen, ja hän kaatui polvilleen maahan. Kuulokkeet sinkoutuivat hänen päästään pitkässä kaarella.

Ihmiset kiirehtivät auttamaan. He nostivat naisen pystyyn ja vakuuttivat tämän olevan turvassa. Nainen vilkuili metsään ja varmisteli: – Eihän se tule? Eihän se tule tänne?

Hurrikaanilaisetkin menivät lähemmäksi.

Lenkkeilijälle tarjottiin kylmää vettä. Hän hörppi sitä vähitellen ja yritti tasata hengitystään. Joku kysyi naisen nimeä. Hän esittäytyi Laraksi ja joi lopun veden.

Julius poimi naisen kuulokkeet maasta ja ojensi ne tälle.

– Kiitos, Lara kuiskasi.

Kun hän alkoi vaikuttaa rauhallisemmalta, joku pyysi häntä kertomaan, mitä metsässä oli tapahtunut.

– Juoksin rannassa lenkkipolulla, Lara aloitti.
– Yhtäkkiä se ilmestyi eteeni kuin tyhjästä, haisi aivan karmealta, ja sitten se yritti tarttua minuun pitkillä raajoillaan –

Lara pidätteli itseään purskahtamasta itkuun.

Ympärillä olevat ihmiset supisivat ja vilkuilivat metsään päin.

Julius astui Laran eteen ja kysyi: – Se? Oliko se siis ihminen vai eläin?

– Ei kumpikaan, nainen vastasi. – Se oli hirviö!

Jymyuutinen

– Kyllä nyt harmittaa! Jesse puuskahti, laski tyhjän jäätelökulhon pöydälle ja lysähti syvemmälle muhkeaan nojatuoliin.

– Mitäs hotkit, Jenni tokaisi ja lusikoi omaa jäätelöään.

– Ei se, näsäviisas siskoni, vaan se että missasin metsäseikkailun, koska jouduin pakkaamaan kotona varusteita leirille, jonne en edes halua.

– Ei sinne kukaan halua, Matias huomautti.

– Mutta uskaltaako joku sanoa sen Ruholalle?

– Teillä on pelottava ope, Viivi totesi, ja Raisa, Avi ja Julius nyökyttelivät mukana. – En tahdo ikinä yläkouluun.

– Kertokaa kaikki vielä uudestaan, Jesse pyysi.

Nuoremmat etsivät toistivat kuvauksensa juhlien tapahtumista, tällä kertaa hieman rauhallisemmin. He kertoivat Vilperi Kiilun puheesta, sen keskeyttäneestä retkeilijä Myrskysestä ja vaaleasta naisesta, joka yritti ratkaista tilannetta.

Kun päästiin jännimpään kohtaan, Jesse nojasi kiinnostuneena eteenpäin. Avi matki metsästä kuulunutta kirkumista niin elävästi, että naapuripöydistäkin käännettiin katsomaan. Raisa selosti, miltä puiden välistä juossut lenkkeilijä Lara näytti ja mitä tämä kertoi nähneensä. Julius totesi kysyneensä, oliko Laran kohtaama olento ihminen vai eläin.

– Ja mitä se vastasi? Jesse kysyi vaikka oli jo kuullut sen.

Avi, Raisa, Julius ja Viivi katsahivat toisiaan, ja sitten Avi toisti hitaasti: – Ei kumpikaan. Se oli hirviö.

– Vau, Jesse huokaisi.

– Vau, mitä puppua, Jenni tokaisi.

– Mistä sä sen tiedät?

– Olen seiskaluokkaan mennessä tajunnut, ettei hirviöitä ole olemassa.

– Neiti kaikkietävä iskee taas.

– Näin on, ja jonain päivänä mulla on sulle vähän kerrottavaa hammaskeijusta ja pääsiäispupusta, Jenni lateli. – Mutta vasta kun sä olet tarpeeksi vahva.

Jesse irvisti siskolleen ja ponkaisi seisomaan.

– Jotain outoa siellä metsässä on, Jesse totesi, – ja mä lähdän selvittämään sitä.

– Sulla on pakkaaminen kesken kotona, Jenni muistutti.

– Tämä on kivempaa. Kuka tulee mukaan?

– Hep! Avi huikkasi ja nosti käden pystyyn.

– Minä myös, Raisa ilmoitti.

– Mä jään syömään jätskini rauhassa, Viivi sanoi.

– Sama, Julius tokaisi.

– Mun on mentävä pakkaamaan, Matias sanoi.

Jesse, Raisa ja Avi ryntäsivät ulos kahvilasta, nousivat ikkunan takana pyöriensä selkään ja polkaisivat matkaan.

Jenni katsoi veljensä perään päätään pyöritel- len ja totesi: – Aina välillä mun on vaikea uskoa, että me ollaan kaksosia.

Matias naurahti. – Sä siis et usko hirviöön. Entä te kaksi?

Julius ja Viivi vilkaisivat toisiaan, mutta ennen

kuin he ehtivät vastata, Jennin kännykkä piip-pasi. Hän vilkaisi näytöltä viestin ja jakoi muil-lekin terveiset: Karoliina ei ehtinyt tulla jätskille pakkaamiseltaan.

– Montakohan matkalaukkua se ottaa mu-kaan? Matias tuumaili.

– Viisi päivää, Jenni esitti laskevansa, – viisi laukkuja.

– Plus reppu, pari kangaskassia ja vyölaukku, Matias jatkoi.

Naureskelu katkesi sivummalta kuuluvaan äläh-dykseen ja kilinään. Nelikko kääntyi äänen suun-taan: toimittaja Pekka Tilhi askelsi edestakaisin smoothie yhdessä kädessä ja paperipussi toisessa ja yritti pysäyttää lattialla kieriviä kolikoita.

Jenni, Matias, Viivi ja Julius nousivat autta-maan.

– En muistanut tätä askelmaa, Tilhi selitteli eväitään roikottaen.

– Se on vähän vaarallinen, Jenni sanoi ja työnsi poimimansa kolikot toimittajan nyrkkiin.

– Täällä oli vielä, Matias sanoi noukittuaan pi-simmälle ehtineen kymmensenttisen.

– Kiitos teille, Pekka Tilhi toisteli. – Näin sitä käy kun kiireessä hosuu.

Vaeltaako metsässä haiseva hirviö?

Lehväjärvellä juhlietaan tulevaa lomakeskusta, kun metsästä kajahtaa karmiva kirkaisu. Lenkkeilijä rämpiirannasta kauhuissaan ja sopertaa hurjan ja löyhkäävän hirviön hyökänneen kimppuunsa!

Pelko leviää Pihlakylässä, ja Etsiväkerho Hurrikaani tarttuu tapaukseen. Yrittääkö joku kaataa lomakeskukesen? Vai vaeltaako metsässä todellinen hirviö – onko luonto noussut vastarintaan?

Kun vanhemmat etsivät joutuvat leirikouluun, jää arvoituksen ratkaiseminen nuorempien harteille. Selviävätkö Raisa, Viivi, Julius ja Avi ilman konkareiden tukea vai kompastuvatko he keskinäisiin kiistoihinsa?

**ETSIVÄKERHO HURRIKAANI
JA LEHVÄJÄRVEN HIRVIÖ** on kolmastoista seikkailu suosituksa dekkarisarjassa, jonka vauhdikkaita mysterejä maustaa omaperäinen huumori.

Kannen kuva: Jii Roikonen
Valokuva © Pertti Nisonen

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-2031-4